

PR. 16.
plex solutio
evidens.

complectitur omnes finitos numeros, ita quæ complectitur omnes (de quibus agitur) finitas lineas esse infinitam, & merito sic vocari posse tum quatenus in ea nulla est vltima vnitas (sumendo pro vna sola vnitate quamlibet, sicut speciem numeri finiti, ita lineam finitam) tum quatenus non potest continere omnes finitas, quin vel infinitas, vel simul cum infinitis contineat. 2. Solutio est: quod si quis sibi mente fingat multitudinem, quæ singulas numerorum finitorum species ita præcise contineat, vt semel tantum contineat velut quibusdam loculis distinctas, & tamen omnes penitus contineat; ac similiter de lineis finitis. Dico eam multitudinem in re neque finitam esse neque infinitam: neque id mirum videri debet; cum in re multitudo talis nulla sit vel esse possit; sed solum sit in mente, in qua vrpote fingente, vel (si quis potius ita velit) abstrahente, nil mihi curæ est contradictionem aliquam reperiri.

6
f Confirmatur
evidenter
solutio.

Confirmari potest vtraque solutio euidenter ex eo quod vniuersaliter impossibile est assignare vnitates, quæ præcise requiruntur ad faciendam multitudinem infinitam; vel palmares longitudes quæ præcise requiruntur ad faciendam longitudinem infinitam; vel annos qui præcise requiruntur ad faciendam durationem infinitam; & ita de aliis: cum tamen ex prop. 10 iam constet euidenter, non omnes siue palmos, siue annos, siue vnitates &c. requiri. Quid ergo mirum si non possint assignari illi præcise anni, vltra quos illico duratio si prorogaretur, esset infinita; vel vnitates, vltra quas esset statim multitudo infinita; ac demum longitudes palmares, vltra quas immediate sequens faceret infinitam longitudinem?

7
g Obiectio
continet
fallaciam.

Addo difficultatem hanc g nihil specialiter facere contra meam propositionem de infinito categorematico figurato: est enim æque contra omne infinitum categorematicum, vt contra infinitos annos quibus æquiualeat diuina æternitas; contra infinitos palmos tum in longum tum in omnem dimensionem, quibus æquiualeat diuina immensitas; contra infinitas possibiles creaturas; contra infinitas creaturarum non actu existentium negationes; contra ipsam abstractam numerorum arithmeticonum multitudinem, &c. Quæ nullatenus negari possunt.

Cum autem pariter contra hæc omnia militet obiectio; euidenter est fallaciam aliquam ei subesse; quia certissime, verum nunquam repugnat vero: ac proinde non debeo ego propositionem hanc meam efficaciter probatam reuocare ob difficultatem, quæ & euidenter ostendit fallaciam continere, (quamvis forte non ita distincte, aut clare percipitur in quo ea sita sit) & satis commodam in forma syllogistica solutionem patitur, imo solutiones, quas dedi.

8
Vgetur
plurimis
instantiis
eandem dis-
solvitur.

Instabis primo, Multitudo cuius vnitates, sunt singulæ gradatim sumptæ finitorum numerorum species, non est maior neque minor, quam sit in se ipsa, species aliqua ex eis quas complectitur: atqui species finitorum numerorum nulla est, quæ in seipsa sit infinita: Ergo multitudo cuius vnitates, sunt singulæ gradatim sumptæ species finitorum numerorum, non est infinita; seu quod idem est multitudo numerorum finitorum non est infinita. Minor est euidenter: probatur maior. Cum enim species numerorum, prout ab inferioribus ad superiores maiores sit progressus, constituantur singulæ per vnus vnitates additionem ad proxime inferiorem speciem (sicut v. g. quaternarius constituitur addita ad ternarium vnitate) non plures nec pauciores sunt numerorum species, quam sint vnitates dicto modo additæ: Et quia singulæ species crescunt supra singulas ex facta singularum gradatim additione vnitatum; sequitur quamlibet speciem tot in se continere vnitates; quot tum ad ipsam tum ad reliquas sub ipsa constituendas gradatim ascendendo additæ sunt: adeoque tot in quavis specie contineri vnitates, quot à prima vnitate ad illam vsque speciem inclusiue, numerantur species (vt ab vnitate ad quaternarium inclusiue, quatuor sunt species; & quatuor etiam sunt in quaternario vnitates) ergo à primo ad vltimum, multitudo cuius vnitates sunt, &c. Quæ fuit maior probanda.

Sed & solutio
magis
explicatur
& confirmatur.

Responso semper eadem recurrit. Multitudo cuius vnitates sunt, &c. præcise sumpta non est maior neque minor quam, &c. concedo maiorem: non præcise sumpta, nego maiorem. Deinde concessa minori, distingo similiter consequens; multitudo cuius, &c. præcise sumpta non est infinita, concedo; non præcise sumpta non est infinita, nego consequentiam.

Instabis 2, si præcise sumpta, non est infinita; ergo præcise sumpta est finita; quia non est medium. Nego consequentiam: est enim medium, quod dixi nempe neutrum; quod vt dixi conuenit illi præcise sumptæ; quia talis nulla est in re, sed solum in mente.

Instabis 3, Multitudo illa non præcise sumpta (id est continens non solos finitos numeros) non est multitudo finitorum, sed multitudo finitorum & quorundam infinitorum simul. Resp. Id esse verum; sed id ita necessarium est, cum nulla sit, vt ostendi, multitudo præcise finitorum.

Instabis 4, Ergo illa multitudo non est infinita quatenus est finitorum, sed solum (aut simul) quatenus est infinitorum. Resp. Adhuc posse dici infinitam quatenus est solum finitorum, hac ratione, quam dixi, quod scilicet nullus est maximus siue vltimus finitorum; negatio enim vltimi est negatio finis; ex hac autem est infinitudo.

Instabis